

Hodnocení vedoucího diplomové práce – teoretická/praktická část*

Jméno a příjmení studenta	Jan Ruffer	
Studijní program	N 8206/Výtvarná umění	
Obor/ateliér	Multimedia a design/ ateliér Průmyslový design	
Forma studia	prezenční	ak. rok 2016/17
Název práce	Městský mobiliář pro Prahu	
Vedoucí práce	MgA. Martin Surman, ArtD.	

Jan Ruffer se ve své diplomové práci zabývá návrhem městského mobiliáře určeného pro Prahu, konkrétně lavice, odpadkového koše a stojanu na cyklistické kolo.

V úvodu teoretické části diplomové práce se autor snad až příliš obecně věnuje historickému vývoji jím zvolených prvků městského mobiliáře.

Následuje krátký výčet výrobců a současné produkce městského mobiliáře a charakteristika materiálů a technologií vhodných pro jeho výrobu.

Poslední kapitoly teoretické části diplomové práce jsou věnovány problematice městského mobiliáře v Praze s akcentem na tři výše uvedené funkční solitéry. V této kapitole postrádám jakoukoliv obrazovou dokumentaci, která by zcela jistě vytvořila lepší představu o pražském městském parteru a jeho urbanistických variantách, pro něž autor mobiliář navrhuje.

V praktické části diplomové práce autor představuje základní ideu, pomocí variantních designérských návrhů vývoj svého uvažování a genezi výsledného návrhu.

Výsledkem jeho snažení je kolekce tří prvků městského mobiliáře tvořená lavicí ve variantě bez a s opěradlem, odpadkovým košem ve dvou objemových verzích a stojanem na kola. Celý prezentovaný set je vizuálně i z hlediska použitých materiálů poměrně homogenní a jednotlivé produkty vycházejí z autorem zvolené tvarové strategie, pro niž jsou charakteristické oblouky z ocelového plechu, které tvoří základní konstrukční a vizuální princip designérského návrhu.

Z koncepčního hlediska autor obohacuje standardní funkci lavice o tzv. turistický geocatching, který se jeví z kulturněhistorického hlediska pro prostředí Prahy velmi zajímavým a principiálně globálně aplikovatelným na celou řadu míst ve světě.

Pokud se zaměřím na další parametry lavice, na první pohled její poměrně subtilní konstrukce tvořená ocelovým plechem o síle stěny 6 – 8 mm a značný rozpon mezi vertikálními nosnými částmi podnože sedáku vybízejí k otázce, zda nebude při jeho mezním zatížení docházet k příliš velkému průhybu, což by mohlo negativně ovlivnit dlouhodobou pevnost spojů mezi deskami sedáku z Resysty a výztuhou z ocelového plechu. To ovšem ověří až zrealizovaný prototyp a jeho zátěžové testy.

Z autorova návrhu je zřejmé, že tvarování sedáku a opěradla lavice bude zajišťovat při dlouhodobém sezení pouze průměrný uživatelský komfort. Je to způsobeno zejména navrženým plochým horizontálním sedákem bez jakéhokoliv sklonu či vhodné ergonomické křivky, což bude při sezení způsobovat nechtěný dopředný posun pánve. Také je potřeba zmínit, že čelní hrana sedáku je poměrně agresivní, což bude způsobovat nežádoucí přerušování tepen v podkolenní oblasti a odkrvování nohou při delším sezení. Podobný problém spatřuji

také ve vizuálně snad až příliš subtilně navrženém opěradle lavice, jehož rozměrové parametry se mi bohužel v tištěné diplomové práci nepodařilo nikde nalézt, a o kterém se důvodně domnívám, že bude nepohodlné i při pouze krátkodobém sezení.

Zvolené plošné řešení sedáku rovněž neobsahuje prvky znepříjemňující ležení osob bez přístřeší, což může být v některých městských aglomeracích negativem zvolené designérské koncepce.

Dále považuji za nutné zmínit, že velkoryse tvarované koncové oblouky bočnic sedáku z ocelového plechu zmenšují aktivní sedací plochu o 500 mm, což v rámci celkové dvoumetrové délky lavice fakticky znamená absenci jednoho místa pro sezení.

Další značnou nevýhodou těchto koncových oblouků sedáku ale i obou konců opěradla je velmi nepříjemný fakt, že tyto konstrukční části z ocelového plechu budou uživatele v létě na slunci pálit a v zimě studit.

Rovněž nemohu opomenout, že spodní partie oblouků podnože lavice v místě styku s terénem značně problematizují, ba přímo znemožňují efektivní údržbu a čištění těchto částí konstrukce a okolního terénu.

Domnívám se rovněž, že instalace lavice s autorem navrženým tvarovým řešením podnože bude nepochybně velmi náročná na precizní přípravu plochy a přesnou vodorovnost terénu. Ve finálních variantách lavice chybí alternativa s područkami, kombinované verze lavic jsou vizuálně nepřesvědčivé, nefunkční a problematicky realizovatelné.

V závěru praktické části diplomové práce postrádám jakoukoliv relevantní ergonomickou studii věnovanou navrženým prvkům městského mobiliáře a rovněž jejich technickou dokumentaci včetně navržených konstrukčních detailů.

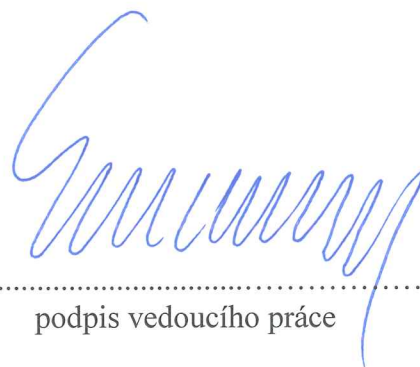
I přes uvedené množství výhrad a fakt, že autorem předložený finální návrh prvků městského mobiliáře se mnou nebyl dostatečně konzultován, připouštím diplomovou práci Jana Ruffera k obhajobě.

Otázky:

1. Jaká je vzájemná rozměrová stabilita materiálu Resysta a ocelového plechu v kontextu změn teplot?
2. Jakým způsobem je technicky vyřešeno spojení desek sedáku z materiálu Resysta a výztuhy z ocelového plechu u navržené lavice a jak je technicky zamezeno vnikání vody mezi tyto dvě části lavice?
3. Jakým způsobem se budou technicky řešit problémy při instalaci lavice v případě nerovného povrchu?

Návrh klasifikace D – uspokojivě

Ve Zlíně, dne 22. 5. 2017

.....
podpis vedoucího práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------